

har afleveret Genstandene og er kommen overens med Justitsministeriet om den Pris, for hvilken han skal aflevere dem. Og der er stillet Forslag af Ministeren om at yde ham en Understøttelse. Da der saaledes foreligger en Overenskomst mellem Andrageren og Justitsministeriet, maa Sagen betragtes som bortfalden, og der er ikke længere nogen Grund for os til at foreslaa Tinget at henvise Andragendet. Jeg skal derfor efter nu at have motiveret, hvorfor vi i sin Tid gjorde denne Indstilling, tage Indstillingen tilbage.

Formanden: Indstillingen under Nr. 5 er tagen tilbage. Er der nogen, der optager den?

Justitsministeren (Alberti): Jeg optager den.

Martin Madsen Halsted: Jeg finder blot Anledning til at sige, at da Sagen ad anden Vej formentlig vil finde sin Løsning, skal jeg ikke opholde Tinget med at angive de Grunde, hvorfor jeg har været med til at gøre Indstilling.

Justitsministeren (Alberti): Med denne Sag forholder det sig saaledes, som alle ærede Medlemmer ville erindre, at det forrige Sommer saa ud til, at der var i Begreb med at udbryde en Mordepidemiovre i Jylland, og det Spørgsmaal maatte da ganske naturligt for den straffeudøvende Myndighed opstaa, om man havde Tingene i Orden, hvis det skulde ske, at der blev afsagt en Dødsdom under saadanne Forhold, at der ikke blev Spørgsmaal om at indgaa til Kongen med Forestilling om Dødsstraffens Ændring. Det vilde sikkert have været i høj Grad uheldigt, man kan godt sige, en Kalamitet, hvis det viste sig i det Tilfælde, hvor Dødsstraffen skulde og burde eksekveres, at den dødsdømte skulde vente muligvis i Maaneder, inden der var nogen, der var i Stand til at udføre Dødsstraffen paa ham. Jeg fandt det derfor rigtigt at lade anstille Undersøgelser om, hvorvidt den daværende Skarpretter Sejstrup kunde antages at være i Stand til paa rette Maade at udføre en Dødsstraf. Der havde jo været et tidligere Tilfælde, hvor han var kommen meget slet derfra. Senere havde han udført en Dødsstraf paa rette Maade, men hvorvidt han nu var i Stand til at udføre en Dødsstraf, var noget, som jeg fandt burde være Genstand for en Undersøgelse. Det viste sig ved denne Undersøgelse, der fandt Sted

ved Hjælp af Københavns Politi, efter Oplysninger fra fuldt kompetent Side, at daværende Skarpretter Sejstrup saavel i Efteraaret 1905 som i den forløbne Tid af 1906 havde været under Lægebehandling for Hjerneapopleksi, og at det vilde være ganske uforsvarligt at betro ham endnu en Gang at udføre Eksekution af en Dødsstraf.

Jeg fandt det derfor nødvendigt at skride til hans Afskedigelse, og jeg fandt Anledning til at handle hurtigt, fordi jeg efter mit Kendskab til forskellige Blade ikke nærede nogen som helst Tvivl om, at man, naar Afskedigelsen havde fundet Sted, vilde opslaa et stort: Tilgang frabedes, vilde søge at forhindre, at der kunde blive antaget en Skarpretter i den afskedigedes Sted, en Formodning, som ogsaa viste sig at være rigtig, idet baade Bladet „Social-Demokraten“ og „Politiken“ foruden flere andre Blade indeholdt Artikler, der sigtede til saa vidt muligt at holde Folk fra at søge den ledige Stilling. Forsøget mislykkedes imidlertid. Der var et stort Antal Ansøgere, saa vidt jeg nu mindes 183.

Nu er Forholdet det, som alle og enhver vide, at der til en Henrettelse, altsaa til en Skarpretterbestillings Udøvelse, hører visse Redskaber, og det havde altid været Skik, at disse Redskaber gik over fra den ene Skarpretter til den anden, og paa samme Maade havde Sejstrup i 1877, da han blev ansat som Skarpretter, erhvervet 2 Økser, en Blok, en Bøjle og en Bænk fra sin Forgængers Enke. Det blev tillige oplyst for mig, at den Sum, for hvilken han den Gang havde anskaffet disse Redskaber, var 400 Kr. Naar Sejstrup i sit Andragende paastaar, at det var 600 Kr., skal jeg derom sige, at det ikke stemmer med de Oplysninger, som Ministeriet har tilvejebragt, hvoriblandt ogsaa den Oplysning, at de 400 Kr., for hvilke han købte Redskaberne, skaffede Justitsministeriet ham i sin Tid til Laans, men jeg skal tillige oplyse, at i ingen af de Skrivelser, som Sejstrup har rettet til Justitsministeriet, har han gjort gældende som Indvending mod at afstaa Redskaberne for 400 Kr., at han i Virkeligheden havde givet 600 Kr. eller overhovedet mere end 400 for dem. Jeg fandt, at da han kun ifølge sin Stilling som Skarpretter var kommen i Besiddelse af de paagældende Redskaber, var det et naturligt og rimeligt Krav at stille til ham, at han, da denne Stilling som Skarpretter ophørte, og han altsaa ikke mere havde Brug for Redskaberne, skulde overlade dem til sin Eftermand, særlig naar